

[Janne Normann]

på de problemer, som hr. Ninn-Hansen i øvrigt også var inde på, med dagblade, som ikke kan udkomme. Statsministeren har selv omtalt bladdøden som et alvorligt problem. Det er jeg enig i det er, men det ville være meget lykkeligt, om en kommission som denne kunne komme med forslag til dagbladenes udkomme – udkomme her forstået i dobbelt betydning – ligesom det var godt, om man kunne få ideer til, hvorledes man kan sikre, at vi får hindret dette ubehagelige begreb, man somme tider belemrer lyttere og fjernseere med, nemlig at der kommer »sort skærm« eller »død radio«. Hvis vi kunne få nogle gode ideer til demokratisk hindring af, at dagbladene ikke udkommer, og at radio og TV ikke fungerer, så ville jeg hilse det meget velkomment.

Jeg deler tidligere taleres bekymring for, at en kommission som denne kan gå hen og blive en syltekrug. Det skulle den meget nødigt. I den forbindelse vil jeg da gerne spørge statsministeren, om det er hensigten, at kommissionen skal være evigtvarende, og hermed tænker jeg foreløbig på denne side af årtusindskiftet. Skal denne kommission sidde uendeligt? Hvis den skal det, så er det så meget mere beklageligt, synes jeg, at folketingset ikke har haft nogen indflydelse på kommissorium eller sammensætning eller antal medlemmer. Det er jo altså os, der skal sætte penge på arbejdet.

De bekymringer, jeg har nævnt, vil jeg håbe at kommissionen hurtigt vil gøre overflødige. Vi glæder os i hvert fald til at se resultater af dens arbejde.

Arne Melchior (CD):

Måtte jeg starte med at gøre et par kommentarer til statsministerens indlæg her i dag. Den ene bemærkning er ikke af nogen særlig tyngde, men jeg føler alligevel trang til at sige, at jeg ikke er sikker på, statsministeren har ret, når han siger, at valgkampen toltalt er fjernet fra de lokale valgmøder i forsamlingshusene. Når man er opstillet andetsteds end i det storkøbenhavnske område, andetsteds end i storbyerne, er der stadig væk en livlig og beundringsværdig og glædelig mødevirksomhed under valgkampen. 180 mennesker i Vivild forsamlingshus i 4 timer er ganske typisk. Jeg synes bare, jeg ville be-

nytte lejligheden til at notere, at denne glædelige omstændighed stadig er til stede.

Mere vigtigt for mig er det at knytte en enkelt kommentar til statsministerens udtryk, at vi skal være med til at bestemme, i hvilken retning udviklingen skal gå. Det er en meget stor målsætning, næsten beundringsværdigt stor. Jeg er ikke så sikker på, at vi skal være alt for meget opsatte på at bestemme, i hvilken retning udviklingen skal gå. I hvert fald vil jeg gerne have det modereret til, at vi sikkert nok skal sikre, at den ikke går i utilsigtede retninger, altså hindre uheldige virkninger af ny teknik, af for megen og for hurtig udvikling. Men udvikling skal der til. Eksperimenter skal der til, og da eksperimenter jo pr. definition er nye ting, så må der hver gang gives god tid til at indhøste erfaringer, og der må ikke ligge for faste rammer, for faste regler for, i hvilken retning udviklingen skal gå, for vi bliver altid klogere, efterhånden som tiden går.

Statsministeren taler om TV-revolutionen. Vi kommer, forhåbentlig først efter at denne kommission er færdig, men alligevel i løbet af få år, til at opleve en ny eksplosionsagtig udvikling, og vi skal ikke have for snævre retningslinjer for, i hvilken retning kommunikationen i samfundet mellem enkelte borgere, mellem grupper, mellem stater og samfund osv. skal kunne gå. Det er godt at have regler, men de må ikke være for snævre. Må jeg i denne forbindelse citere et par ord af Robert Kennedy fra bogen »En bedre verden«:

»Kernen i Kennedyarven er en vilje til at prøve, at vove og forandre, at håbe det uvisse og risikere det ukendte.«

Det er en femdobbel bekendelse til eksperimentets værdi. Vi skal passe på ikke at lave reglerne så snævre, at eksperimenttrangen bliver hæmmet. Den menneskene så naturligt iboende trang til at eksperimentere skal have gode kår, og lovene og reglerne skal være så vide, at flest muligt kan være inden for dem.

Den tredje og sidste ting har andre ordførere allerede været inde på, og det er slutbemærkningen, hvor statsministeren oplyser, at der ikke er sat nogen tidsfrist for afgivelse af betænkning. Fru Janne Normann talte om evigheden, foreløbig dette årtusinde ud. Jeg er meget ked af, at man ikke sætter en sådan frist, for det kan ikke virke anderledes på mennesker, som har andet at bestille, som er